

6 — Paprat

„Curo, krećemo?“

Mislim, pojma nisam imala šta radim u njegovom taksiju i gde idem. Nešto me je vuklo da izađem iz stana, stanem tu gde jesam i čekam. On je naišao, ušla sam, pobacala nekoliko flaša votke unutra i sručila na zadnju klupu. Njegova šatlkolica su bila tako prostrana i udobna, sa sve cvetno iscrtanim enterijerom. Priлично uvrnuto i simpatično, obećavalo je dobar provod.

Smestila sam se iza njegovog jakog vrata i širokih ramena, taman da u retrovizoru odmerimo jedno drugom pogleda i na suvozačkom sedištu primetila Kućnu sreću. Naizgled bezbrižno je prosipala svoje sitne zelene listove. E izem ga u biljku! Uz njega mi, nekako, ide samo Bagrem, a ne ovaj prevoljak. Pogledala sam u svoju saksiju i jedini sparušeni sedmoprsti list. Ako se dobro sećam, sinoć smo zajedno nazdravljale, mislim da je celu litru sasula u sebe. Sirota Paprat, biće da alkohol ne podnosi najbolje. Nisam znala ni zašto sam je ponela. Toliko mi je bio smešan taj landaravi listić, da mi je došlo da ga štrpnem i otkinem, ali je stalno bežao. Neprestano sam štipkala u prazno oko njega. To mi je bilo još smešnije. Na kraju sam pustila saksiju da se otkotrlja na sedište, zavalila u meku kožu, nategla gutlj-dva do tri i odvažno zapovedila: „Vozi!“

Dao je po gasu i sjurili smo se u crni kosmos. Želudac i mozak su mi se tako posvađali, ko će gore, ko dole da su i mesta izmenjali nekoliko puta. Jedna velika zvezda je sa raširenim bodljikavim

ustima išla tačno na mene; kad nisam umrla. Onda ju je nešto tako zveknulo usput i odbacilo od nas pa sam joj se opet mogla plaziti iza leđa.

Galaksijom je još uvek tutnjala oluja, slabija od poslednje u kojoj sam bila, ali i dalje preteći jaka. Naši previše sporo, ali uspešno, rade na izgradnji sigurnog galaksiputa između novih planeta. Za nekoliko vekova ćemo se, valjda, voziti bez ovih silnih padova i obrtanja.

Mislim da sam i zadremala.

* * *

Nema veće mrzovolje nego kad te trgnu iz slatkog sna. Mislim da se baš to dogodilo. Usporili smo i na raskršću X21 skrenuli levo na galaksimagistral. Flaše su se, uz sitno zveckanje, skotrljale po sedištu pravo na moje butine. Naglo smo se obrnuli naglavačke, staklarija se razletela, cakajući me po glavi i bubrežima. Jedva sam je pokupila. U krilo mi je sleteo i suvonjavi listić, saksija odmah za njim. Ovaj put sam ga ulovila, ali nisam znala šta ću s njim.

„Aman čoveče, šta radiš?!“

„Moramo da pokupimo još neke likove.“

’Likove’? Dobro zvuči, što veća ekipa, bolji provod. Ako sam u čemu bila ekspert, to su zabave. Pioniri-graditelji ne mogu samo da rade, zaslužili su da se kadgod malo i opuste. Zato sam im i poslata. Nategla sam još nekoliko puta i prepustila planiranju najveće žuraje do sada.

‘Likovi’ su bili poširoki i tako me nabili u vrata da sam jedva disala. Nekako čudno potišteni, složili su se jedan uz drugog kao sardine; ni trunčice života u njima. Svaki je u rukama snažno stiskao po jednu saksiju, sa biljkom neprepoznatljivog izgleda. Nezainteresovano su odbili flašu i nastavili prazno da bulje ispred sebe; samo poneki uzdah.

„A da popijemo po jednu?“ Pokušala sam da poremetim ritam njihovih uzdisaja. Pogledali su me kao da me prvi put vide. „Možda bi cice mice tratinčice nategle malo?“ cerekajući se, nagnula sam flašu prema izvirujućim štapićima u saksijama.

„Ostavi ih, nisu to tratinčice“, odbrusio je grubo onaj do mene, i glasno ušmrknuo providno iz nosa. „Moj Fikus, nema ga više.“

„Ni moje Šeflere“, dopunio je tužno drugi.

„Hm, zanimljivo“, ispravno sam zaključila. Uvek sam, uz flašu-dve do tri, postajala pomalo mudrac. „Znači, tako oni izgledaju. A ja mislila da treba da imaju listove, da, nekako, više liče na tratinčice“, toliko mi se dopala ta reč da sam je do jutra mogla ponavljati i tražiti joj rimu; tratinčica-blatinčica-slatinčica...

„Prestani više da se tako blesavo smeješ, zar ne vidiš da su mrtve? Moju su pojele vaške!“ Ovaj prvi je bio baš neka mrga, morala sam ga malo oraspoločiti, i baš kad sam, konačno, tratinčicu smestila u melodiju i našla joj parnjaka dlatinčicu, prekinuo me je buljeći u moju saksiju: „Pa i ti si tvoju ubila!“

„A ne, izvinućeš ti, moja Paprat je sasvim dobro, samo je malo mamurna od pića, sinoć smo preterale. Sutra će biti k'o nova. Ja moju svetinju umem da čuvam, znaš? Nisam k'o neki.“

„I šta ćeš sad? Kako ćeš im to objasniti?“

E sad me je već iznervirao. Potražila sam u retrovizoru podršku, ali me jakovrati vozač nimalo nije konstatovao. Gledao je pred sebe, još jače nagazio po gasu i samo pružio ruku preko svoje Kućne sreće, da ne sleti sa sedišta. Nisam više mogla da se nosim sa ovim glupostima. Zagrlila sam svoj listić i poslednju punu flajku i, odlučila da se durim.

* * *

Sleteli smo, prilično bolno za moj želudac, koji se i dalje mučio pitanjem da li je gore ili dole. Naglavačke sam ispala iz taksijsa, pravo pred njegove noge. Nasmejala sam mu se nedužno, on meni pakosno. Zalupio je vrata za sobom i zajedno sa svojom glupavom biljkom odjurio dalje. Ona nikad ne bi mogla biti tratinčica.

Ova planeta nije bila ništa spektakularno, ali ok, zabavljali smo se i na jadnijim. Mora da smo tek počeli da je pripremamo za naseljavanje, što je značilo da je ovim graditeljima zabava potreb-nija nego ikome.

Povela sam svoja dva 'lika' u veliki provod, više kao oslonac da ne padnem, nego iz želje da se sa njima zabavim. No, šta je tu je, i ja sam pionir na važnom zadatku.

Dvorana tek nije bila nešto, svetla jaka, tišina još jača. Bar je kamera bilo svuda. Ok, i to je dobar početak, zabavljaćemo masu koja nije tu. Dopalo mi se.

Svako je dobio svoju kabinu, baš zabavno.

Svetla su se pogasila, kamere uključile, reflektori obasjali svakoga od nas. Mislim da sam pala u nesvest.

* * *

Žedna sam. Kao da se ništa nije dogodilo. Osim sedmoprstih listova na mojoj glavi. I nosu. Umesto mojih ruku. I stomaka. Osim jednog velikog fikusa i široke šeflere u kabinama do moje. Skoro pa ništa.

I dalje sam žedna, osećam potrebu za nečim, kao alkoholom.